

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2018, č. j. VS-2691-13/ČJ-2018-803001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2018, č. j. 15 A 60/2018 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2018, č. j. 15 A 60/2018 - 23, **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal žalobu proti v záhlaví tohoto usnesení označenému rozhodnutí, jímž žalovaná odložila jeho žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. V předmětné žalobě se žalobce domáhal též přiznání majetkové újmy ve výši 100 000 Kč, jež mu měla činností žalované vzniknout, jakož i vydání předběžného opatření, kterým by soud uložil žalované povinnost zdržet se všech forem dehonestujícího a diskriminačního jednání při výkonu své působnosti a při úředním styku s žalobcem.

[2] Městský soud poté napadeným usnesením žalobu, v části, ve které se žalobce domáhal náhrady za majetkovou újmu, odmítl (výrok I.), a to ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s. pro nedostatek pravomoci správních soudů o této věci rozhodovat, přičemž odmítl také návrh žalobce na vydání předběžného opatření (výrok II.), neboť ten se vztahoval výlučně k právu zaručenému v § 10 odst. 1 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů, tj. týkal se věci, k jejímuž posouzení nejsou soudy rozhodující ve správním soudnictví příslušné.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení městského soudu kasační stížností, ve které uvedl: „*Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2018, č. j. 15 A 60/2018 – 23, byl návrh žalobce na nařízení předběžného opatření odmítnut, proto žalobce podává ve stanovené lhůtě kasační stížnost, kterou dále odůvodňuje. Žalovaná se při výkonu své funkce opakovaně dopouštěla diskriminace, proto se žalobce snažil dosáhnout prostřednictvím předběžného opatření nápravy, což lze podřadit do kategorie veřejných subjektivních práv na informace, což je v rozporu s výkladem napadeného rozhodnutí*“. Na základě shora citovaného pak stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu ve výroku II. „*změnil tak, že se návrh na nařízení předběžného opatření neodmítá a věc se vrací k novému projednání a rozhodnutí*“. Součástí kasační stížnosti stěžovatel učinil i žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[4] Nejvyšší správní soud v dané věci předně uvádí, že podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje proti rozhodnutí, jež je podle své povahy dočasné.

[5] Typově se bude jednat o rozhodnutí učiněná soudem v průběhu řízení, jejichž účelem je pouze prozatímně upravit poměry účastníků řízení. Dle dikce § 38 odst. 1 s. ř. s. je takovým procesním institutem i předběžné opatření. Rozhodnutí o předběžném opatření slouží k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků do doby, než se tyto poměry změní nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.). Z uvedených citací ustanovení soudního řádu správního je tedy zřejmé, že předběžné opatření v žádném případě nemůže působit déle než do nabytí právní moci meritorního rozhodnutí, případně do okamžiku pravomocného zastavení řízení na základě usnesení soudu. Dočasná povaha rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření ve věci je tedy nepochybná. Tento právní názor Nejvyšší správní soud zastává ve své judikatuře konstantně (viz rozsudek ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 As 94/2018 – 28, ze dne 6. 3. 2014, č. j. 10 As 4/2014 – 19, ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 Ads 52/2007 – 145, nebo usnesení ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 – 35, publ. pod č. 762/2006 Sb. NSS).

[6] V nyní posuzovaném případě směřuje kasační stížnost stěžovatele proti výroku II. usnesení městského soudu, jímž byl odmítnut jeho návrh na vydání předběžného opatření. V souladu s § 104 odst. 3 písm. c) je tedy nepřípustná kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné, jímž je i rozhodnutí o předběžném opatření, jak ostatně bylo již výše odůvodněno. Nejvyššímu správnímu soudu tak ze zákona nepřísluší hodnotit věcnou správnost napadeného usnesení městského soudu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost uvádí, že nesprávné poučení městského soudu o přípustnosti kasační stížnosti proti rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření nemůže založit její přípustnost (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 – 36, publ. pod č. 737/2006 Sb. NSS).

pokračování

[7] S ohledem na shora učiněné závěry tak Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele proti výroku II. napadeného usnesení odmítl ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud přitom nerozhodoval o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků ani o žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť nepřipustnost kasační stížnosti představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, což činí naplňování dalších podmínek řízení (zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a povinné zastoupení stěžovatele advokátem) zcela bezpředmětným.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu